

'99 YAZI

ARZUM UZUN

1984 yılında dünyaya geldi. İlk ve orta öğrenimini Antalya'da tamamladı. Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Reklam bölümünü bitirdi. Kadir Has Üniversitesi'nde İletişim Bilimleri alanında yüksek lisans yaptı. Üniversite yıllarında reklam yazarı olarak çalışmaya başladı. Ardından çeşitli dergilerde editörlük, yazı işleri müdürlüğü ve yayın yönetmenliği yaptı. Öykülerden oluşan ilk kitabı *Aşkım 8 Kusuru* Eylül 2010'da, ilk romanı *Süper Zeki Bir Kadının Über Salak Hikâyesi* Kasım 2012'de yayımlandı. Bu eserlerini, *Nerdesin Aşkım?*, Eylül 2013 ve 2014 yazına damgasını vuran kült romanı *Bitli Pileyboy* izledi. *Aşkım 8 Kusuru* adlı kitabında yer alan öyküler, poetik denemeleriyle birleştirilerek Temmuz 2016'da Alfa Yayınları etiketiyle *Vurgun Yiyenler* adı altında; çok sevilen ilk romanı *Süper Über* (*Süper Zeki Bir Kadının Über Salak Hikâyesi*) yine Alfa Yayınları etiketiyle Haziran 2017'de okuyucu ile tekrar buluştu. Yazarın şiirleri, denemeleri ve anı-anlatılardan oluşan altıncı kitabı *İzi Kaldı*, 2017 Ekim ayında yayımlandı. İlk kez 2015 yılında yayımlanan ve edebiyat çevrelerinde büyük beğeni toplayan dördüncü romanı *'99 Yazı*, bir kez daha Alfa Yayınları etiketiyle raflarda.

Arzum Uzun, İstanbul'da yaşıyor; roman yazarlığı ve öykücülüğün yanı sıra poetik denemeler, şiirler, tiyatro oyunları, senaryolar yazıyor ve üniversite çatısı altında akademik çalışmalarına devam ediyor.

'99 Yazı

© 2018, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında hiçbir yöntemle çoğaltılamaz.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

ISBN 978-605-171-886-6

Alfa Yayınlarında 1. Basım: Aralık 2018

Kitabın tüm içerik sorumluluğu yazara aittir.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No: 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No: 15 34110 Çağaloğlu-İstanbul

Tel: (0212) 511 53 03 Faks: (0212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 10905

ARZUM UZUN

'99 Yazı

DENİZE SIFIR

KALP HİZASINDA

ROMAN

ÖNCE MASUMİYETİNİ
KAYBEDERSİN
SONRA BÜTÜN İYİ NİYETİNİ,
BÜYÜMENİN BEDELİ BUDUR.

ALFA

tamadres.com

*Bu hikâyede geçen olaylar;
kişi, kurum ve kuruluşlar
tamamıyla hayal ürünüdür.*

tamadre.com

*Bu kitap, yarım kalmış ergenliğime
yazılmış uzun bir şiirdir.*

Ölmeyip sağ kaldığım çok yaz gördüm.
Kelimelerin yerini unuttum.
Cümlelerin yerini unuttum.
İnsanların yerini unuttum.
O yazları unutamadım.
Şöyle yazmıştım **Nerdesin Aşkım**'ın sonunda:
İnsan her şeyi unutuyor da ne hissettiğini unutamıyor."
Ne hissettiğimi hiç unutamadım.
Çok istedim, unutamadım.
Korkarım ben bir tek
Ölmek isteyip ölemediğim
Yaşamak isteyip yaşayamadığım
O yazlarda bir şey hissettim.
Unutamadım.

Şubat 2015, İstanbul

*“Geçmişimi istiyorsun, al senin olsun.
Yalnız şunu bil ki, senin bu isteğini yerine getirmek için, bugüne
kadar dokunmaktan çekindiğim birtakım acı ve iğrenç hatıraları
çığneyip geçmek zorunda kaldım. Mizacımdaki çelişkilerin nedenini
sormadan, bu çelişkileri kendine bir çeşit eğlence yapamaz mıydın?
Yoksa kalbinde, kendini affettirebilmek için sırlarıma ihtiyaç duyduğun
sırların mı var? Neyse artık gerçeği sezdin...
Belki de her şeyi öğrenmen daha hayırlı olacak.”*

–Balzac, Vadideki Zambak

KALDIR PERDEYİ, GÖRÜNSÜN GERÇEK

*Bir gün herkes ait olduđu yere gelir
Kendine.*

Çocuklukla yetişkinliğin kesiştiği bir nokta vardır. Artık geri dönemeyeceğın nokta. Göz açıp kapayana kadar büyümüş olmanın kalbine saldığı korkuyla yüz yüzesindir artık. Geleceğın heyecanıyla yüz yüzesindir. Kalkıp kaçamazsın, dönüp gidemezsin. Hayat sana yürümeni emreder, yürürsün. Büyürsün. İstesen de istemesen de büyürsün. Kendiliğinden büyüdüğünü sanırsın. Acıdan büyürsün. Kök salarsın, yaprak açarsın, çiçek verirsin. Acına büyürsün. Acıyla yürürsün. Giderek katlanan, genişleyen, yayılan ve seni içine alan acına, acıdan. Daha kaç bahar, kaç yaz göreceğim diye korka korka bazen, yürürsün. Bilirsin, ölmesen de çalacaktır senden bir şeyler her yaz. Her yaz, aynı heyecanla gelip aynı

düş kırıklığıyla geçecektir hayatından. Çünkü bilirsin, kötü şeyleri geride bırakmak kolaydır, güzel şeyleri unutmaya çalışmaktan. Acıtmasınlar diye çünkü. Acımayasın diye. Unutmaya çalışmaktan iyidir güzel şeyleri. Unutmak zorunda kalmaktan.

O yazdan sonra Bodrum'a ilk kez geliyorum. Bu kez mevsim kış. Türkbükü terk edilmiş gibi. İlk heyecanlarımı, korkularımı, ilk kırıklıklarımı yaşadığım bu küçücük koy, ölü gibi şimdi. Ama yine yaz gelecek. Tıpkı benim gibi birileri, bu koya gelip büyümeyi öğrenecek. Benim kadar şiddetli çekmeyecekler belki sıkıntısını, sarsıntısını. Canları benim kadar yanmayacak. Ama olacak.

Eski Caca'nın iskelesine oturup ayaklarımı suya sarkıttım. Uzağa, ufuk çizgisine baktım. Bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Ama aradan, sahil şehirlerine özgü bir işveyle göz kırpyordu güneş. "Her an geri gelebilirdim" diyordu. "Gelebilirim ve hatırlatabilirim sana unutmaya çalıştığın, unuttuğunu sandığım her şeyi." Biliyordum, güneş de biliyordu. İnsan olanları unutsa da ne hissettiğini unutamıyordu. Bazen bir kokuyla geri gelip büyüyordu hatıralar, bazen bir isim, bazen bir yüzle. Ama mutlaka dönüyordu anılar, tüm katiller gibi cinayet mahalline.

Yerimden kalkıp eve yürüdüm. On beş yıldır kapısından girmediğim eski yazlık eve. Türkbükü'nün hemen üstünde geniş bir sitedeydi. Tenko Sitesi. Öyle toplu konut gibi, yeni model rezidans inşaatları gibi değildi. Merdivene benzeyen, yüzleri güneşe dönük en fazla dört katlı bir sürü bloktan oluşuyordu site. Hepsi ortadaki dev havuza bakıyordu. Eskiden buraların en afili havuzuydu. Gündüzleri bazen havuzda

toplanır, bazen de Caca'da geçirirdik vaktimizi. Akşam anelerimizden izin koparabilirsek Ship-AHoy'a inerdik. Ya da Mavi'nin barına. Canlı müzik yapılırdı orada. Latin gruplar filan gelirdi. Kenan Doğulu gelirdi. Bir keresinde Tarkan bile gelmişti. Ama tüm bunlar çok eskide kalmıştı artık. Tenko Sitesi'nin havuzu boştu. Yazın yaprak coşan, çiçeğe kuduran ağaçlar ölü gibiydi. Patlama sonrası Çernobil'e benziyordu manzara. Evlerden çoğunun camları kırıktı. İçlerine toz toprak dolmuştu. Panjuru olanlarsa, parçalanmaktan kurtulmuş ama çürümeye yüz tutmuştu.

17 Ağustos Depremi'nden sonra, Bodrum'da yıkım kararı çıkan tek site Tenko Sitesi'ydi. Birkaç görevli gelmiş, binaların temelini incelemiş ve deniz kumundan, paslı demirden yapıldıklarına kanaat getirip ikinci bir depremi asla kaldıramayacakları yolunda raporu kesip vermişti elimize. Marmara Depremi'nin Muğla'ya kadar ulaşması pek mümkün görünmüyordu ancak devletin adamları kararlı görünüyordu. Neticede bir kez yedi nokta bilmem kaç şiddetinde bir deprem olmuş, yurdun yarısında hissedilmişti. Ankara'dan İzmir'e kadar. Muğla'yı da vurabilirdi. Hatta vurmakla yetinmez, gelir Tenko Sitesi'ni çökertirdi. Derhal yıkım kararı çıkartıldı. Sitenin kapısına mühür vuruldu. Ancak ne hikmetse, evler bir türlü yıkılamadı. Sanırım devlet babanın bizim evleri yıkmaktan daha önemli işleri vardı. Nihayet, olaylardan on beş yıl sonra, bir müteahhit çıkıp ev sahiplerinin her birine korkunç paralar teklif etti de yıkıma başlanması için harekete geçilebildi.

İşte, buradayım. Anılarım yıkılmadan önce, evime son kez girmek üzere buradayım. Çocukluğumun üzerinden bul-